

Саша ЈЕЛЕНКОВИЋ

ПОЕТИКА АПОСТРОФА

Драган Хамовић: *Намештеник*, Нолит, Београд 1994.

Поему *Намештеник* Драган Хамовић испишује самоуверено: језиком који проводира помало уморан и монотон исказ доброг дела савремене српске поезије. Његова лексичка рафинираност уноси тако потребну забуну и узбуђење: семантичка непрозирност за навикле на дешифровање површинских наслага текста и неологизми, као и особена редукција на плану синтаксе чине га загонетним гласом наше новије поезије. Драган Хамовић је своју поему отпочео на необичан начин: уоквиривши је уводним »проговором«, мистификацијом која »објашњава« текст поеме удаљујући аутора од сопственог прегнућа. Такав поступак мени се чини значајним за обрнуту реакцију: разумевање значења саме поеме пристајањем на дословно праћење ауторовог закамouflуираног трага. Јер, овај текст, проговор, и тридесет саставака поеме *Намештеник* представљају, и поред лексичке раскопи, један од највиших степена поетске редукције, штавише поетику апострофа. Све време, наиме, читалац осећа одсуство једног, препизног, оштро назначеног аутора, али такође још једног, таквог, адресанта. Не бих до краја пристао на Хамовићево објашњење присуства два ауторова лица, јер ми се такав поступак чини као добар увод у симплификацију једног слојевитог, вишезначног остварења. Симплификацију, коју аутор »проговора« успева да избегне откривајући нам апокрифне »Записе неоорфичког реда«. Има у тим *Зайисима*, једно место, једна реченица која је ухватила моју пажњу. То место гласи: »Наметали су себи ограничавајуће, оквирне облике, да би се слободније, гипкије кретали«.

Затворени песнички облици заводљиво су средство против хаоса. Пружају угодност кретања по означеном простору, у овом случају како хоризонтално тако и вертикално. Језик који ври и непрестано се преображава притиска слику до прскања. На тај начин слика може постојати као нека врста укинутог призора, блесак у огледалу, одраз на оном другом лицу које Хамовић помиње на самом почетку »проговора«. Читајући поему *Намештеник*, свих тридесет њених »напетих саставака« обрео сам се у сред смењивања јаке светлости и потпуног затамњивања. То је имало ефекат сличан кретању кроз сноп трепераве светлости када, ма како се брзо покретали, имате утисак изузетне успорености,

